

HANS VERMEULEN

JOS DE GRUITER

Hans Vermeulen

Briljant muzikant, maar niet elke dag

NOORDBOEK-VAN GORCUM

© 2025 Jos de Gruiter | uitgeverij Noordboek-Van Gorcum

Omslagontwerp: Bart van den Tooren

Boekverzorging: Elgraphic

Omslagbeeld: Patricia Steur

ISBN 9789464713848

NUR 661

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van uitgeverij Noordboek-Van Gorcum, Hellingbaas 1, 8401 JH Gorredijk, Nederland – info@noordboek.nl. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

De uitgeverij heeft ernaar gestreefd alle copyrights van de in deze uitgave opgenomen illustraties te achterhalen. Aan hen die desondanks menen alsnog rechten te kunnen doen gelden, wordt verzocht contact op te nemen met uitgeverij Noordboek-Van Gorcum.

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (fsc) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Noordboek-Van Gorcum is onderdeel van
20 leafdesdichten en in liet fan wanhoop bv

www.noordboek.nl/van-gorcum

INHOUD

Verantwoording 7

Voorwoord 11

Waar is die gitaar...?

Door Peter Koelewijn

Hoofdstuk 1 15

Sandy Coast Skiffle Group

De vroege jaren in Voorburg

Hoofdstuk 2 42

‘Jan, da’s mijn broer, die weet er alles van’

De mensen achter de hitmachine

Hoofdstuk 3 59

Sandy Coast

Zonder ‘Skiffle Group’ en ‘Rockers’

Hoofdstuk 4 89

‘The eyes of Jenny’

Over hit, luiheid en geldnood

Hoofdstuk 5 100
'Slapen deden we in de bus'
On the road

Hoofdstuk 6 119
**'In het middelpunt van de Nederlandse
artiestenwereld'**
Rainbow Train & Hans Vermeulen als producer

Hoofdstuk 7 168
'True love that's a wonder'
Hans Vermeulen als gezinsman

Hoofdstuk 8 230
'No regrets'
Hoe het afliep

VERANTWOORDING

In het voorjaar van 2009 vroeg hoofdredacteur Coos Versteeg van de Haagse weekkrant *Den Haag Centraal* me een vraaggesprek te voeren met de Voorburgse muzikant Hans Vermeulen. De artiest woonde in Thailand, maar verbleef tijdelijk in Nederland voor een aantal theateroptrédens, die aan de man moesten worden gebracht. Leek me interessant, hoewel ik geen uitgesproken fan was van de bands waarvan Vermeulen de *frontman* was. Sandy Coast maakte leuke popsongs in de tijd waarin ik opgroeide, maar ik bezocht nooit een optreden en kocht nooit een single van de band. Van Rainbow Train hoorde ik knappe harmonieën op de radio, maar zo snel als de band gekomen was, verdween hij ook weer. Wat niet hielp was Hans' gelijkenis met mijn neef Herman, die immer naar de wc moest als we *Stratego* speelden, en bij terugkeer met verbijsterende precisie de weg naar mijn vlag wist te vinden. Zo'n ervaring blijft kennelijk plakken aan een verscholen hersenkwab. Maar ik maakte via tourinitiator Cees Troost een afspraak met Hans en sprak hem op een niet zo koude winterochtend in de Haagse Boterwaag.

De popartiest bleek een kleine, kalende, kouwelijke, maar vriendelijke en openhartige man te zijn, die in niets leek op neef Herman. Het werd een prettig gesprek dat leidde tot een mooi verhaal in het hart van de krant, waarover Hans zijn tevredenheid uitte.

Vanaf dat moment bezocht ik enkele van zijn optredens, zoals in het Haagse theater Diligentia, waar zijn tour neerstreek, en in kleinere gelegenheden waar hij speelde met Len Bouman, Polle Eduard, Beau Wassenbergh en André Sommer als The Rest. Ik herinner me zijn van nervositeit klamme handen toen ik hem aanschoot voor aanvang van zijn optreden in Boerderij Hijkstra in Leidschendam; en ik hoorde de teleurstelling onder zijn publiek omdat de band nauwelijks nummers van Sandy Coast speelde, nummers waarvoor de meesten waren gekomen. Voor de binding met zijn fans leek me die keuze niet handig, maar Hans ging zijn eigen weg, zo begreep ik al snel, ook als die route ver verwijderd lag van de veilige hoofdweg.

Veertien jaar later leidde een nieuwe ontmoeting met Cees Troost tot plannen voor het optekenen van het levensverhaal van Hans, zijn broer Jan, Sandy Coast, Rainbow Train, The Rest en zo verder. Van Voorburg tot Thailand, van grote successen tot diepe dalen. Meer dan dertig mensen die Hans en Jan van nabij hebben meegemaakt, waren bereid hun ervaringen te delen en stelden me in staat een portret te schetsen van de broers, wier levens zo nauw verweven waren, en hun belevenissen in een voor de ontwikkeling van de Nederlandse popmuziek bepalend tijdperk. Wie weet raakt het ook mensen die niet opgroeiden in de hoopvolle jaren zestig en mensen die bij de start van het project vertwijfeld uitriepen: ‘Een boek over Jan en Hans en Sandy Coast? Wie zit daar nou op te wachten!’

Mijn dank gaat uit naar de volgende mensen die hun medewerking verleenden en mij hun verhalen vertelden in de periode van april 2023 tot juni 2025: Nel Vermeulen, David Vermeulen, Tim Vermeulen, Miranda Vermeulen, Wim Bosman, Onno Bevoort, Tom Bevoort, Anita Meyer,

Johan van Boven, Fred van Starrenburg, Charles Kersbergen, Jan Rietman, Joldert de Vries, Tony Berk, Ben van Es, Dick Molenaar, Ton op 't Hof, Shell Schellekens, William Haighton, Harry Knipschild, Cees Troost, Eddy Ouwens, Polle Eduard, Ron Westerbeek, Jariya 'Aom' Chatsuwan, Eric Tagg, Robert Jan Stips, Peer Evers, Hilde Marchal, Hans Hollestelle, Rinus Gerritsen en Tineke de Nooij.

Len Bouman overleed eind 2024; het gesprek met hem vond plaats in de lente van dat jaar.

Hans Jansen (toetsenist Rainbow Train) en Harry de Winter (leider van een evenementenbureau en persoonlijk vriend van de broers Vermeulen) overleden beiden in 2023, nog voordat met hen een afspraak gemaakt kon worden. Bandlid Jos de Jager gaf aan geen behoefte te hebben aan een gesprek over zijn tijd bij Sandy Coast, die voor hem vervelend eindigde.

Verder is geput uit kranten- en tijdschriftartikelen.

Een enkeling reageerde enthousiast op een interview-verzoek, maar liet ondanks een of meer rappels niets meer van zich horen.

Dank aan Igor Znidarsic, die de vraaggesprekken met Hilde Dianne Marchal, Hans Hollestelle en Rinus Gerritsen voor zijn rekening nam, en aan René van den Abeelen, die Tineke de Nooij interviewde.

Bijzondere dank gaat uit naar journalist Fred Hermsen voor het beschikbaar stellen van de bandopname van zijn acht uur durende gesprek met Hans Vermeulen en Cees Troost in november 2008, en naar Peter Koelewijn voor het schrijven van een persoonlijk voorwoord.

Foto's zijn beschikbaar gesteld door particuliere bezitters.

De omslagfoto is gemaakt door Patricia Steur.

Jos de Gruiter

VOORWOORD

Waar is die gitaar...?

DOOR PETER KOELEWIJN

‘Peer’, zei Hans Vermeulen dwingend tegen me, ‘wil je as-jebliedt niet in de buurt van mijn gitaar komen? Minstens een meter afstand houden?’ Hij sprak het woord ‘meter’ met grote nadruk uit. Ik boog deemoedig het hoofd en stapte achteruit. Hij had gelijk. Ik had zijn gitaar mishandeld.

Dat alles gebeurde in de GTB-studio in Den Haag, ergens in de jaren zeventig. In die studio van de familie Bakker nam ik heel vaak op als producer én als artiest. Ik was er kind aan huis. Als ik een orkest nodig had voor een plaatopname, belde ik meestal de gebroeders Jan en Hans Vermeulen voor het basgitaar- en gitaarwerk. Die waren net zo safe als de gebroeders Jan en Hans Hollestelle in Hilversum. Meestal nam ik liedjes op die ik zelf had geschreven; en aangezien ik geen muziek kon lezen en schrijven, maakte ik akkoordenschema’s en speelde op de gitaar zo’n nieuw nummer voor. Maar op die dag was ik mijn gitaar vergeten, dus vroeg ik aan Hans of ik even die van hem mocht lenen. ‘Maar natuurlijk, Peer’, lachte Hans. Voor zover ik nog weet had hij een Fender en dat waren in die tijd al geen goedkope speeltjes. Ik pakte het schema en sloeg het eerste akkoord aan. Ik was gewend in mijn eigen band om hard aan te slaan, dat deed ik al toen ik de eerste rock-‘n-roll-liedjes onversterkt speelde. De gitaar van

Hans pikte dat niet: bij de aanslag van het tweede akkoord sprong z'n hoge E-snaar en bij de volgende aanslag begaven de G-en de D-snaar het.

Het werd stil in de studio. 'Peer,' klonk het even later, 'mag ik misschien mijn gitaar terug?' Ik geneerde me rot, want ik wist hoe zuinig Hans op z'n instrument was. Dus toen ik hem bij de volgende opname in de GTB-studio weer tegenkwam, hoorde ik: 'Peer, wil jij asjeblieft niet in de buurt van mijn gitaar komen?' Ik mocht nooit meer op zijn Fenders spelen ...

Hans Vermeulen was een aimabel man, een topmuzikant, een begenadigd zanger en een getalenteerd liedjeschrijver. Laatst hoorde ik in de auto weereens op de radio 'True love that's a wonder' en ik heb de volumeknop hoger gezet. Zo'n relaxte plaat, toen al en nu nog steeds.

Met Rainbow Train introduceerde hij een nieuw soort popmuziek in Nederland. Muzikaal hoogstaand met gelikt koorwerk. Anita Meyer heeft haar grote doorbraak gekregen met de nummer 1-hit 'The alternative way'.

Ik wilde na die periode graag een elpee opnemen met Hans voor platenmaatschappij Phonogram. Hans ging akkoord op voorwaarde dat hijzelf de productie zou doen en dat ik dan vermeld zou worden als 'executive producer'. Natuurlijk waren de opnamen in de GTB-studio. Ik was trots op *I only know my name*, de plaat die zelfs een Edison kreeg.

Freddy Haayen, die het had geschopt van producer van onder meer Golden Earring, de Shoes, Bojoura en anderen, tot directeur van Polydor Engeland, was helemaal weg van *I only know my name*. Hij kende Hans natuurlijk al veel langer (hij kwam ook uit Den Haag). Ik kende Freddy ook al behoorlijk lang (Willem van Kooten, Freddy en ik zijn eind jaren zestig met productiemaatschappij Red Bullet begonnen), dus toen hij mij vanuit Engeland belde

om te zeggen dat hij de elpee van Hans in Engeland wilde uitbrengen, verbaasde me dat eigenlijk niet zo. Hij heeft zich altijd verbonden gevoeld met de Haagse popmuziekscene en dat hij superlatieven tekortkwam in het bewonderen van de elpee, verbaasde me ook al niet. Ik kende hem: Freddy wist iedereen het gevoel te geven dat er niemand beter was dan jij en toen hij meldde dat *I only know my name* het beste was dat hij ooit gehoord had, nam ik dat met een korreltje zout. 'We gaan het in Engeland uitbrengen,' riep hij door de telefoon, 'en ik nodig jullie uit om hiernaartoe te komen.' 'Jullie' waren Hans, Will Hoebee, lid van mijn productiemaatschappij Born Free, Tineke Kusters, medewerkster van Born Free en ik. We werden in Londen goed onthaald en 's avonds nam Freddy ons mee naar een exclusieve club waar veel beroemde popartiesten kwamen. Ik moet even aantippen dat Polydor Engeland de platen uitbracht van het RSO-label van Robert Stigwood. Daarbij zaten heel grote namen als de BeeGees en ook Eric Clapton. Alleen, Freddy was wel directeur van Polydor maar die firma was eigenlijk alleen maar doorgeefluik van RSO.

Enfin, wij zitten in die chique club en ineens fluistert Hans tegen mij: 'Volgens mij zie ik daar Eric Clapton zitten.' Clapton was het walhalla voor Hans. Ik kijken en verdomd, daar zat de beroemde gitarist/zanger aan een tafeltje te eten met wat vrienden. 'Hij is het', fluisterde ik opgewonden terug tegen Hans, want ook ik bleef niet onberoerd met zo'n grootheid op een metertje op vijf afstand. 'Freddy,' begon Hans ferm tegen de directeur van Polydor Engeland, 'ik zie daar Eric Clapton. Mijn idool. Die zit bij Polydor, dus bij jou. Kan jij, als zijn baas, ons niet even introduceren?' Ik zag dat Freddy zich ongemakkelijk voelde, maar toch ging hij naar Eric Clapton toe. Die keek hem minzaam aan en vervolgde zijn gesprek.

‘Sorry jongens,’ zei Freddy even later, ‘hij is druk met een zakelijke deal. Heeft geen tijd voor ons.’ Wij hebben niks gezegd, maar wisten wel beter.

‘Malagueña’ van Trio Los Paraguayos was in de jaren vijftig al een favoriet van mij. Hans nam het nummer decennia later op met Los Angeles. ‘La Malagueña’ werd een grote hit. Zelfde sfeer, zelfde intentie als ‘True love that’s a wonder’. Prachtig.

Hans Vermeulen. Een Nederlands fenomeen.

Ik vraag me af waar z’n gitaar is gebleven ...

Peter Koelewijn



Peter Koelewijn en Hans Vermeulen

HOOFDSTUK 1

Sandy Coast Skiffle Group

DE VROEGE JAREN IN VOORBURG

18 februari 2009, een milde winterdag in Nederland. Stadscafé De Boterwaag in de Haagse binnenstad. Singer-songwriter, musicus, producer en arrangeur Hans Vermeulen (Voorburg, 1947) is even terug in het vaderland voor zijn theatertour, die hem zal brengen naar Den Haag, Hooftgevee, Helmond, Leiden en Dokkum. Niet het walhalla van de popmuziek, maar hij heeft er zin in. Dikke sjaal, dichtgeritst jack, handschoenen en pet. Rillend: 'Toen ik uit Thailand vertrok, was het er 36 graden in de schaduw. Als ik in Nederland kom, is het er altijd koud, ook in de zomer.'

Thailand was zijn nieuwe vaderland geworden, het eiland Koh Samui om precies te zijn. Eerder bezoek had hem overtuigd: 'Ik zat op weg naar het vliegveld in zo'n open busje en zag vrouwen in een sarong lopen en buffels op de weg staan. Ik wilde niet terug naar Nederland. Koh Samui was een paradijs in die tijd.'

'Die tijd' was medio jaren negentig. Zijn huwelijk met zangeres Hilde Marchal was op de klippen gelopen, zijn carrière zat in het slop en zijn belasting- en hypotheekschulden waren opgelopen tot ver boven de miljoen gulden. Maar Thailand was een keuze, geen vlucht, benadrukte hij in De Boterwaag. Dankzij een door toenmalig manager Peer Evers, BumaStemra (muziekauteursrech-

ten) en belastingadviseur Dick Molenaar mogelijk maakte deal met de fiscus en de hypotheekbank was hij formeel schuldenvrij, en de tropen lonkten heel zijn leven al. Anderhalf jaar na zijn besluit stapte hij op het vliegtuig, met een voor de mythevorming mooi verhaal: hij was van huis gegaan met 135 gulden op zak, maar hij had op Schiphol nog wat gegeten, dus begon hij zijn reis met 110 gulden in de beurs – wel in de wetenschap dat hij in Thailand een paar maanden werk had met de Thaise rockgroep van Yuenyong Opakul, lokaal bekend onder de naam Aed Carabao, een van de gerenommeerde artiesten van het land, voor wie hij een serie van drie cd's kon produceren. Als hij die maanden zou doorkomen, wist hij, dan zou het allemaal goedkomen. En het kwam goed.

‘Bijzonder goed’, vertelde hij vijftien jaar later in De Boterwaag. De mensen in Nederland, die verwachtten dat hij na drie maanden met hangende pootjes zou terugkeren, kregen geen gelijk. Zijn vertrek was een gok, erkende hij, maar het bleek een van de betere keuzes uit zijn leven. Hij kreeg in Thailand voet aan de grond, werkte samen met Thaise muzikanten en ontmoette er zijn vrouw. Met haar, de Thaise zangeres en gitariste Jariya ‘Aom’ Chatsuwana, bewoonde hij een huis annex studio en bar voor vrienden en bekenden, in Mae Naam aan de noordkant van zijn paradijselijke eiland. Hij maakte muziek en genoot van het tropische klimaat. De jaarlijkse opbrengsten aan rechten over zijn geslaagde producties voor Sandy Coast, Rainbow Train en anderen, zorgden voor een deugdelijke financiële basis. Rijk worden hoefde niet, benadrukte hij. Hij leefde er het leven zoals hij dat voor ogen had. In november 2017 overleed hij er, 70 jaar oud, aan de gevolgen van een hartaanval.